

Allard Budding

Zoeker, schilder en schrijver
Ontmoeter van koninginnen
De jongen, de man die grenzen slechtte
En nieuwe wegen vond
17 is hij, de Dadaman,
Als hij de kunst ontdekt, de poëzie
Probeert, experimenteert
Trijntje Fop en Kees Stip zijn voorbeelden
Hij zoekt, noteert en vindt zijn eigen stijl
Schrijft gedichten en
Kan zichzelf niet verbeteren
Stopt er dan weer mee

Hij klom naar grote hoogten
Geen fabrieksschoorsteen, fabrieksgebouw
Was voor hem heilig

Daarom nu voor Allard
Een blijvende herinnering
Een passend eerbetoon:
Een van zijn eerste gedichten
Aan de schoorsteen
Die hij ooit beklom

Daphne Kalff

Foto's Pieter Vane, De Rijnpost

Allard Budding en ik leerden elkaar 40 jaar kennen in de alphaklas van 4VWO op het *Christelijk Lyceum Veenendaal*. Een jaar later raakten we met elkaar bevriend omdat we allebei naar de kunstacademie wilden. We voelden ons allebei niet zo thuis op het VWO dat toch wetenschappelijk en economisch was. In 1980 werden we beiden leerlingen van *Nel Benschop*.

Toch was het niet *Nel Benschop*, destijds de meest gelezen dichteres van Nederland, die ons stimuleerde om zelf ook gedichten te gaan schrijven. Het was de dichtbundel *Fluiten naar de overkant* van *Toon Hermans*, die ons allebei in de richting van het plezierdichten leidde. Al snel kwam *Kees Stip* (of *Trijntje Fop*) daar ook bij. We schreven graag korte gedichtjes met een kwinkslag of een woordspeling.

Doordat we ons allebei op school niet zo thuis voelden en wisten dat we ons leven aan de kunst wilden gaan wijden, groeide er een sterke band. Maar we waren artistiek nog niet samen uit de kast gekomen. Omdat we allebei in 1963 geboren zijn, noemden we onszelf aanvankelijk *BH 63*. Maar al snel veranderden we dit in *kunstgroep Anders*, niet een bijster originele naam, maar het drukte wel precies uit hoe we ons voelden op het CLV en in Veenendaal: Anders. Natuurlijk waren we ook heel verschillend. Allard drukte dit mooi uit in het gedicht *Anders*, dat in het voorjaar van 1981 verscheen in het kunsttijdschriftje *Anders*:

Anders

*De één had iets anders
De ander iets eenders
Ze hadden het eender
ze hadden 'het anders
de één zei de ander
dat hij, de één
dat andere van de ander
wat de andere heet eendere noemde
anders noemde
de ander antwoordde de één hierop
dat wat de één anders noemde
en hij, de ander, eender noemde
het eendere anders was.*

We begonnen ook verhalen te schrijven. Allard schreef precies 38 jaar geleden het verhaal *Over Basje (die in de fles woonde)*. In het boek *Dadaman* waarin ik schrijf over mijn vriendschap met Allard Budding in de eerste helft van de jaren tachtig, staat een fragment uit dit verhaal uit 1981. Het gaat over een eenzame dichter die op het strand een aangespoelde fles vindt. Hij neemt deze mee naar huis. Thuis meent de dichter een stem te horen uit deze fles en er blijkt dan een onzichtbaar wezentje in te wonen dat zich Basje noemt.

Nu gebeurde er afgelopen week iets opmerkelijks. Ik was in mijn ouderlijk huis bezig de zolder op te ruimen. Toen ik een gordijn wegschoof, waar de meeste spullen al decennia lang al geen daglicht meer hadden gezien, stond ineens de fles van Basje weer voor mijn neus. In 1981 stond deze fles op mijn zolderkamer waar Allard en ik elkaar in die tijd vaak ontmoetten en die Allard inspireerde tot het verhaal van Basje. Ik had even het gevoel dat Allard mij grijnzend aankeek.

Een kort fragment uit Basje, dat ook in het boek *Dadaman* is opgenomen :

“De meeste eenzamen houden van dieren maar hij niet. Hij heeft een hekel aan honden, aan katten en eigenlijk aan alle huisdieren, want die kunnen zo zielig kijken, te weten dat hij nogal gevoelig is. Zijn enige uitingsvorm is daarom gedichten schrijven, dat doet hij dan ook erg graag. Zijn vroegere productiviteit haalt hij tegenwoordig niet meer, maar hij probeert de kwaliteit van zijn poëtische verzen wat op te schroeven. De dichter heeft al vele stijlen beproefd, van Toon Hermans naar Cees Budding’, en weer terug. Zichzelf

verbeteren valt hem zwaar, wat voornamelijk als oorzaak heeft, dat een van zijn eerste gedichten, naar zijn mening, een van zijn beste gedichten is geworden, die hij ooit schreef, namelijk:

Krom

Krom is niet schuin

krom is niet recht

Krom is een gevecht

Tussen schuin en recht”

Graag wil ik de mensen van de stichting *Gedichten aan muren* bedanken, in het bijzonder *Daphne Kalff* en *Peter Baten* die hier vanmiddag aanwezig zijn en *Diane van Galen* van *Kunstplatform Veenendaal*. Zij hebben de wens om iets blijvends van Allard in het centrum van Veenendaal op te richten mogelijk gemaakt.

Landelijk en plaatselijk zal Allard als dichter wel in de schaduw van zijn stadsgenoot Kees Stip blijven staan. Misschien heeft zijn kleine gedichtje daarom een heel bescheiden plaats gekregen onderaan de schoorsteen, in de schaduw. Maar hoe het ook zij, een ding zal Kees Stip nooit kunnen zeggen, wat Allard wél kan zeggen: *“ik was een leerling van Nel Benschop.”*

Henk Johannes van den Heuvel